

нитѣ операции, като се заплашватъ постоянно крилата ѝ; и, най-послѣ, да може, въ даденъ благоприятенъ случай, да се прѣдприематъ настѣпателни движения, като се употреби този фронтъ за база на операциитѣ.

Тѣзи съображения накарахъ Османъ паша да вземе още на другия день, слѣдъ побѣдата на 20 юли, всички мѣрки за прѣвземанието съ изненада града Ловечъ. Той заповѣда най-напрѣдъ на едно отдѣление кавалерия да направи рекогносцировка на позицията и слѣдъ туй, като взе отъ пристигналитѣ изъ Софii войскови подкрѣпления шесть баталиона пѣхота, 1 батарея артилерия и извѣстно число черкезки спомагателни кавалеристи, той сформира една колона и я постави подъ началството на бригадниъ генералъ Рифатъ паша, при когото командирова полковника отъ генералниъ щабъ Тевфикъ бей. Тази колона се събра задъ пункта № 23, находящъ се въ долината Каялж-дере и тръгна на пътъ на 25 юли, часътъ въ около 10 вечерята.

Щомъ пристигна на другия день на разсѣмване прѣдъ Ловечъ, Рифатъ паша нападна веднага града, който се пазеше отъ 3 или 4 ескадрона казаци, голѣмо число Българи, на които бѣ раздадено оржжие. Неприятеля прояви твърдѣ малко съпротивле-